

TEXTILFABRIKANTFORENINGEN.

København B., den 5. September 1925.

Vester Farimagsgade 24.

Til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart.

Paa det høje Ministeriums Anmodning i Skrivelse af 8. f. M. (Journal Nr. 19—4 D/24) skal vi tillade os at meddele følgende om Textilindustriens Stilling til Valutaspørgsmaalet.

Der hersker indenfor vor Industri formentlig kun een Mening om, at Endemaalet for Landets Valutapolitik bør være at bringe Kronens Værdi op til Pari, og at dens Forbliven dér bør befæstes ved Guldindløselighed.

At dette Maal ikke kan naaes uden Tab og Vanskeligheder, hvorunder bl. a. maa regnes med forøget Arbejdsløshed, er vi paa det Rene med, og Erfaringen i den sidste Tid har allerede stærkt belært os i saa Henseende. I en Aarrække har Kronens Mangel paa Stabilitet skabt Krise og Uro i hele Erhvervslivet; baade af indre og ydre Grunde vil det være ønskeligt, ja nødvendigt at faa Kronens Værdi fæstnet ved Pari.

At denne besværlige men nødvendige Rekonstruktion falder paa et Tidspunkt, som i Forvejen er fuldt af Vanskeligheder for Textilindustrien, kan ikke i Hovedsagen ændre vort Syn, men vi maa dog ved denne Lejlighed tillade os at paa-pege, hvori disse bestaar.

Indeværende Aar har lige fra Begyndelsen staaet i Prisfaldets Tegn. Det gælder alle vore Hovedraamaterialer: Uld, Bomuld og Linned. Saadanne Prisfaldsperioder skaber altid Besværligheder og Tab. Foraaret bragte os dernæst en Arbejdskamp paa flere Maaneder og en Arbejdsstandsning paa 6 Uger, der foruden i sig selv at være kostbar bragte vort Fag en Lønforhøjelse paa 3—4 pCt. Den foraarsagede tillige, at Oparbejdelsen af betydelige Kvanta Raamaterialer, der var købt til højere Priser maaske maanedsvist forud, blev — midt i en Prisfaldsperiode — udskudt 6 Uger, hvorved Chancen for lønnende Realisation mistedes. Kronens Stigning virkede, da endelig Arbejdsfreden var der, og Arbejdet skulde optages, ganske lammende paa vore Kunders Købelyst, idet man fremdeles ventede mere Kronestigning og mere Prisfald. Paa denne Maade er hele Sommeren gaaet uden nævneværdigt Salg, og Udsigterne til Forbedring er alt andet end lyse.

I den Henvendelse, vi den 31. Oktober 1924 rettede til det høje Ministerium, paaviste vi, at vor Industri trods det, at den i maskin-teknisk Henseende var fulgt med Tiden og faktisk var betydelig mere ydedygtig, end den nogen Sinde tidligere havde været, saa havde den dog i Sammenligning med 1913 (det sidste Aar før Verdenskrigen) været Genstand for væsentlig Tilbagegang baade med Hensyn til beskæftiget Arbejderantal som til Produktionens Omfang. Og medens den danske Textilindustri i 1913 dækkede ca. 60 pCt. af det samlede Forbrug af Textilvarer, dækkede den i 1923 kun 46 pCt. Dette har et af Ministeriet nedsat Udvalg undersøgt og befundet rigtigt. Vi paaviste samtidig, at Aarsagen til Tilbagegangen simpelt hen var den, at Importen havde vundet tilsvarende Terræn. Og denne Udvikling har siden da fortsat sig, saa at Stillingen for den hjemlige Industri nu er ringere end den Gang. Dette kan selvsagt ikke blive anderledes, saa længe vi ligger ubeskyttet